

AURORA, MINN.

Hyvä Selma-täti:— Nyt kun olen lukenut toisten kirjoituksia Toverittaresta, niin minäkin kirjoitan pieniä ajatuksiani. Olen yhdeksän vuoden vanha. Olen käynyt Suomessa ja viivyn siellä toista vuotta ja se hidastutti koulunkäyntiäni. Olen toisessa luokassa. Veljeni Eino on ensimmäisessä luokassa. Me tykkäämme käydä koulua ja oppia niin paljon kuin työlläisten lapsilla on tilaisuutta siihen.

IRJA TOSSAVA.

ROSEBURG, WASH.

Piirränä nyt ensi kerran Toverittareen, koska ei täältä ole näkynyt yhtään kirjettä. Täällä tuli talvi ja lunta sataa aikalalla. Minä olen kymmenen vuoden vanha. Olen käynyt englanninkielistä koulua ja olen seitsemännessä luokassa. Koulu se taas alkaa ensi kuussa ja samat opettajat tulevat opettamaan kuin viime kesänäkin. Heidän nimensä on Miss Kays ja Miss Diven. Meillä kulkee viisi lasta koulussa, kolme tyttöä ja kaksi poikaa. Kiitä jätettiin yksin kotoaskareille, kun me lapset menemme kouluun ja isä menee Columbialle kalastamaan varmaan ensikesäksikin.

Minulla on 11 kanaa ja yksi kukko, joita minä hoidan. Ne munivat koko hyvin.

No ehkä nyt lopetan, mutta kirjoitan toistekin, jos tämä pannaan lasten osastoon. Tervehdän kaikkia Toverittaren lukijoita ja erittäinkin Jennie K—ta ja Selma-tätiä.

IDA TAKALO.

MONESSEN, PA.

Haloo, Selma-täti:—

Joko olette hölmistyksenne selvänneet? Täten tulen selittämään siitä joulukuusen jutusta.

Minä myönän että kuusi itsensä on luonnonihana, hyvä-hajuisen kasvi, mutta on hyväksy sitä siinä tarkoituksessa kuin sitä on lähes kaksi-tuhatta vuotta riäkkäyty Kristuksen syntymä-yön muistoksi.

Pyhät patriootit ovat ottaneet sen käytäntöön.

Se on lasten pimitystä siksi, että lasten vanhemmat ostavat salaa kaikenlaista rojua ja ne tuodaan ktuusen juurelle ja sitten joulupukki tulee pirullisen naamansa kanssa niitä lapsille jakamaan ja kaikki pienemmät lapset parkasevat niin kuin pukkoka sisään työntäisi.

Täällä Monessenissa raittailotalolla tapahtui viime jouluna sellainen tapaus, että kun Abraham Sahlinsteinin nuorin tytär Lilja näki sen joulupukin naaman niin hän parkasi itkemään ja vieläkin pelkää kun näkee naamioitun ihmisen.

Täti-hyvä, eikö tämä ole selvää lasten pimitystä, josta ette pääse yli eikä ympäri. (On varmasti se sellaisena lasten pimitystä ja samalla typerää ajankulua. — Selma-täti.)

Täti-hyvä, minulla olisi toinenkin vanha tokmio, joka olisi jätettävä pois ja se on naamio-huvi. Se kuvaa rosvojoukkoa ja lapset saavat saman vaikutuksen siitä kuin joulupukistakin.

Me, Monessenin Ihanneliittolaiset, emme hyväksy tämmöistä tokmioita.

Me hytjätään ne ja luomme uuden maailman.

Toveruudella ELLEN SORJONEN.

Ellen kiltti:—

Olen aivan samaa mieltä kanssasi naamiohuveista ja joulupukista. Ja monta muuta poistettavaa pahaa meillä olisi, niiden muassa nykyajan

renkutustanssit, monet porvarillishenkiset näytelmäkappalet näyttämöllämme, joissa ei ole minäkäänlaista oppimista j.n.e. Toivon, että teistä lapsista kasvaa se voima, joka ne polstaa ja tuo tilalle puhtaamman opettavanman ja paremman huivin sekä opin.

Kyllä minä olen jo hölmistykseni selvinnyt, enkä minä nyt enään voi hölmistyä mistään, sillä nuorta ja utta on vielä toimintamme, emmekä me koskaan voi aivan täydelliseksi tulla, sillä uusi aika tuo tullessaan aina uutta opittavaa.

SELMA-TÄTI.

MONESSEN, PA.

Lämpimät tervehdykset jokaiselle Toverittaren lukijalle!

No niin, vuosi on taasen vierähtänyt mennelsyyden hulmaaviin pyörteisiin ja uutta vuotta olemme taasen alkaneet taivaltaamaan käsikädessä.

Toivoisin että tänä vuonna kasvain Toverittaren lukijamäärä hyvin joutuisasti. Minä puolestani tahdon Toverittaren jatkaa tuloaan meille, niinkauan kun minun vanhempani voivat sen tiata. Ja minä myös toivon, että jokaiselle suomalaiselle naiselle tulisi Toveritar, sillä onhan se naisten lehti.

Viime lauantaina tammikuun 20 p. oli s. s. o. haallilla Sampo Osuuskaupan puolivuositkokous. Siellä keskusteltiin aluksi, josko annetaan johtokunnalle päätettäväksi siitä josko lisätään huoneustoa. Ajotetaan ottaa koko talo Sampoon tarpeita varten ja että jos tulevaisuudessa sitten laitetaan siihen osuusleipomo ja lihakauppa yhteisesti osuuskaupan kanssa. Muista asioista minä en tiedä, ellei en voi kertoa, sillä minä en ollut siellä aivan alusta. Väliajan jälkeen suoritettiin hyvää ohjelmaa, nim. puhe, Jack Ojala; runo, Oscar Seppelin; laulu, Hilma Karanen ja Ellen Luuri; selostus Sampo Osuuskaupasta tuli ilkkkeenhoitajalta Mr. Mondolta; kupletti E. Erkkö.

Sunnuntaina tammik. 21 p. oli ohjelmakokous. Osastolle ei oteta enää täksi näytelmäkaudeksi näytelmäseuran johtajaa, sillä ei nyt kerkii enää montaa kappaletta näyttellä. Einar Erkkö johtaa suurimmat kappaleet.

Ensi lauantaina näytellään huvinäytelmä "Rikkaus ja Rakkaus". "Pappi Pulassa" on harjoituksen alaisena.

Olin aivan unohtaa ihanneliiton hommat. Ihanneliitolle on perustettu taas uusi seura, joka on voimisteluseura. Alnoastan neljännen ja viidennen luokan lapset ja yksi kolmannelta luokalta ovat voimistelumassa. Niitä on yhteensä muistaakseni 20 palkkolehti. Ihanneliitolle on perustettu pieni lehti, joka aina luetaan ihanneliiton kokouksissa. Ei sillä ole vielä nimeä. Jos Selma-täti olisi hyvä ja esittäisi sopivan nimen meidän lehdele. Siihen alnoastan lapset kirjottavat mielipiteensä. En muistanut sanoa kuka meidän voimisteluseuran johtaja on. Se on Henry Mykkänen.

Täällä puhuu tänä iltana, nim. keskiviikkona, tammik. 24 p. toveri V. Annala ja huomenna hän myös puhuu täällä s. s. o. talolla.

Meillä lapsilla on harjoituksen alaisena näytöskappale "Kotikulta". En tiedä milloin se esitetään.

Eiköhän jo pilkaa, siis ei muuta kuin hauskaa talvea toivon kaikille Toverittaren lukijoille. Toveruudella, TYYNE MÄKELÄ.

Tässä olisi muutamia nimiä, mutta ei teidän tarvitse näistä yhtään hyväksyä, jos ette halua: "Nuorten

Xäni", "Kiplinä", "Sarastus", "Tiedon Oras", "Lasten Lippu".

Voisitte lähettää minulle näytönumeron lehteänne, että saisin siitä mainintä tässä lasten osastossa.— Selma-täti.

FORT BRAGG, CAL.

Hyvä Selma-täti:—Kirjoitan ensi kertaa lasten osastoon. Olen huomannut, että täältä on harvoin lasten osastoon kirjoitettu.

Olen kolmentoista vuoden vanha ja olen seitsemännessä luokassa koulussani.

Minä soitan osaston soitkokunnassa. Me hommaamme menoa Berkeleyyn kesäjuhille, siellä pidetään soitkokuntain kilpailut. Minun mielestäni se on väärin, että työlläiset taistelevat keskenään.

Talvi loma-aika loppuu pian ja kouluun täytyy mennä.

Ehkä kirjoitin jo kylliksi, joten lopetan tähän, toivottaen onnellista uutta vuotta Toverittaren lukijoille.

ARNE THOMPSON.

FAIRPORT, OHIO.

Haloo Selma-täti:— Tämä on ensimmäinen kerta, kun minä kirjoitan Toverittareen. Minä kuljen koulua ja olen kahdeksan vuoden vanha. Minä olen kolmannessa luokassa. Minulla on sisko, joka on kahden ja puolen vuoden vanha, hänen nimensä on Nelma. Ehkä lopetan nyt. Toiste kirjoitan Toverittareen.

REINO RINGMAN.

RAHA-AARRE JÄÄN ALLA

(Jatkoa)

Lapsen sydän tyrmehtyi. Hän arvasi, että ne kielijät olivat käyneet täällä ja ihmetteli kuinka ketteriä he olivat jaloistaan noin vanhanakin vielä.

"Hae vitsat", kaikui julma käsky.

Kaisa oli opetettu siihen tehtävään. Hän tiesi että ellei hakisit ensi käskyllä, lisäisi se hänen selkäsannaansa puolella. Pettyneenä, loukattuina ja ylivalian sortamana haki hän porstuan vastasta vitsan.

"Tämä on huono, hae parempi", sanoi äiti yhtä ankarana.

Kaisa totteli ja toi paksun vitsan.

"Laskeu polvillesi".

"Rakas äiti, anna anteeksi, minä..."

"Selitähän asia ensin", puuttui isä arastellen.

"Vai selitä! sinäkin vielä jumalaton äänesi nostat", huusi äiti yhä julmistuen.

"Rupea polvillesi ja kiitä jumalaa siitä, että sinulla on kunnan äiti", sanoi nyt vuorostaan vanha mummo.

Kaisa totteli ja pyhä toimitus toimitettiin jumalan nimessä. Isän poskelle vierähti kynneltä. Hän otti ääneti Kaisaa kädestä ja nosti hänet polvelleen.

"Nytpä minä lyön uhalla", sanoi julmistunut äiti ja alkoi re-

piä Kaisaa isän sylissä. Mutta nyt isä sanoi tyyneesti, vaan hänen äänensä värisi:

"Olkkoon tämä viimeinen kerta kun lyöt Kaisaa."

KÖYHÄN PIKKU SISKO.

(Jatkoa 7:ltä sivulta)

että se mies, joka oli hänelle vääryyttä tehnyt, ei ollut enään olemassa. Hän ei enään pelännyt vapaasti liikkua kaupungilla, ja vihdoin sai Antonin ja äidin taivutetuksi myöntämään menemään hänet työhön. Anton hauki hänelle puun osuuskaupassa, musiikki myyjänä, samassa paikassa, missä hän oli soittanut noin vuosi sitte. Päivät kuluiivat onnellisesti ja tasaisesti tässä pikku perheessä, kunnes taas Mrs. Novotнын sairaus äkkiä sai vakavamman käänteen. Nuo ret olivat vaalineet hänen vuoteensa ääressä koko sunnuntai-päivän. Maanantai-aamuna hän oli hieman parempi, ja Anton meni työhönsä. Iltapäivällä kuitenkin, kun lääkäri kävi, löysi hän Mrs. Novotнын paljon heikompana, ja meni pois vakava ilme kasvoillaan, joka sai Mary Elizabethin kieltämään Antonia menemästä työhön huomispäivänä.

He istuivat himmeästi valaistussa huoneessa sillä aikaa kun sairas äiti nukkui viereisessä huoneessa. Anton oli kalpea ja surullisen näköinen ja Mary Elizabeth tunsi syvää sääliä häntä kohtaan. Hän ojensi kätensä ja Anton otti sen hellästi omaansa ja niin he istuivat, odotellen, lähelle aamua.

Kello kuuden aikaan he olivat molemmat äidin vuoteen ääressä. Hän oli tajullaan, ja tahtoi puhua jotain hyvin tärkeää, mutta hän oli niin heikko, että ei voinut saada ääntään kuulumaan. Hän katsoi heitä molempia rakkautella ja kaihoilla, ja Anton kumarsi korvansa hänen huuliensa lähelle kuulakseen, mitä hänellä oli sanottavaa. Sitte hän käänsi äidin sanat Mary Elizabethille.

"Hän sanoo, että hän rakastaa meitä molempia—yhtä paljon. Hän tahtoo—" Anton epäro'i. —"hän sanoo, että sinä olet kuin tytär hänelle, mutta—"

Molemmat naiset huomasivat Antonin epäroimisen. Mary Elizabethin silmäsi äidin rukoileviin kasvoihin ja sanoi sitte lempeästi: "Hän toivoo, että menimme avioliittoon. Jos rakastat minua, Anton, niin me voimme tehdä sen. Sano hänelle niin."

(Jatk.)